

Ediție provizorie

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

26 aprilie 2018(*)

„Trimitere preliminară – Impozit regional pe marile centre comerciale – Libertatea de stabilire – Protecția mediului și amenajarea teritoriului – Ajutor de stat – Măsură selectivă”

În cauzele C-236/16 și C-237/16,

având ca obiect cereri de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania), prin deciziile din 10 și 11 martie 2016, primite de Curte la 25 aprilie 2016, în procedurile

Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

împotriva

Diputación General de Aragón,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, domnii C. G. Fernlund, J. C. Bonichot (raportor), A. Arabadjiev și E. Regan, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: doamna L. Carrasco Marco, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 6 iulie 2017,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED), de J. Pérez-Bustamante Köster și de F. Löwhagen, abogados, și de J. M. Villasante García, procurador;
- pentru Diputación General de Aragón, de I. Susín Jiménez Ignacio, letrado, și de J. A. Morales Hernández-San, procurador;
- pentru Comisia Europeană, de N. Gossement, de P. Némethková și de G. Luengo, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 9 noiembrie 2017,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererile de decizie preliminară privesc interpretarea articolelor 49 și 54 TFUE, precum și a articolului 107 alineatul (1) TFUE.

2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul unor litigii între Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED), pe de o parte, și Diputación General de Aragón (Guvernul Regional din Aragon, Spania), pe de altă parte, în legătură cu legalitatea unui impozit la care sunt supuse marile centre comerciale situate în comunitatea autonomă Aragon.

Dreptul spaniol

3 Ley de las Cortes de Aragón 13/2005, de medidas fiscales y administrativas en materia de tributos cedidos y tributos propios de la Comunidad Autónoma de Aragón (Legea Parlamentului din Aragon 13/2005 privind măsurile fiscale și administrative în materia taxelor transferate și a taxelor proprii ale comunității autonome Aragon) din 30 decembrie 2005 (BOA nr. 154 din 31 decembrie 2005, denumit în continuare „Legea 13/2005”) a instituit, începând cu 1 ianuarie 2006, un impozit pentru daunele aduse mediului de marile suprafețe de vânzare (denumit în continuare „IDMGAV”).

4 Articolul 28 din Legea 13/2005 precizează că acest impozit urmărește impozitarea activităților centrelor comerciale, întrucât acesta presupune numeroase deplasări de vehicule și are, din acest motiv, o influență negativă asupra mediului și a teritoriului comunității autonome Aragon.

5 Articolul 29 din Legea 13/2005 prevede că un centru comercial este considerat ca având o suprafață de vânzare mare atunci când suprafața de vânzare deschisă publicului este mai mare de 500 m².

6 Articolul 32 din Legea 13/2005 precizează că sunt obligați la plata IDMGAV „titularii activităților și ai traficului comercial care cauzează daunele asupra mediului supuse impozitului”.

7 Articolul 33 din Legea 13/2005 prevede că sunt scutite de impozitul menționat centrele comerciale a căror activitate principală constă în vânzarea produselor următoare: mașini, unelte, vehicule, utilaje și materiale industriale; materiale de construcții, echipamente sanitare, uși și ferestre, vândute exclusiv unor profesioniști; pepiniere pentru grădini și culturi; mobilier vândut în centre individuale, „tradiționale” și specializate; autovehicule, în special de expoziție ale concesionarilor și în ateliere de reparații; combustibili și carburanți.

8 Articolul 34 din această lege precizează modalitățile de calcul al bazei de impozitare, iar articolul 35 din aceasta stabilește modalitățile de calcul al acestui impozit, care prevede, printre altele, aplicarea unui coeficient în funcție de locul în care se află centrul, atunci când baza de impozitare depășește 2 000 m². Rezultat din aceasta că quantumul impozitului datorat ar fi egal cu 0 atunci când această bază de impozitare este mai mică sau egală cu 2 000 m².

9 Regimul juridic al acestui impozit a fost clarificat ulterior prin dispoziții similare ale Decreto 1/2007 del Aragón Gobierno, por el que se aprueba el Reglamento de desarrollo de la Ley 13/2005 (Decretul 1/2007 al Guvernului Regional din Aragon de aprobare a Regulamentului de punere în aplicare parțială a Legii 13/2005) (BOA nr. 8 din 20 ianuarie 2007, denumit în continuare „Decretul 1/2007”).

Litigiile principale și întrebările preliminare

10 În cursul anului 2007, ANGED, o asociație care grupează la nivel național mari întreprinderi de distribuție, a introdus la Tribunal Superior de Justicia de Aragón (Curtea Superioară de Justiție din Aragon, Spania) o acțiune având ca obiect anularea Decretului 1/2007. Această acțiune urmează celei pe care aceasta a formulat-o în 2006 în fața instanței menționate împotriva orden del Departamento de Economía, Hacienda y Empleo de la Diputación

General de Aragón (Ordinul Departamentului Finanțelor, Economiei și Muncii al Guvernului Regional din Aragon) din 12 mai 2006 (BOA nr. 57 din 22 mai 2006) care stabilește dispozițiile necesare aplicării taxelor de mediu instituite prin Legea 13/2005 și aprobă formularele de declarații, de plăți fracționate și de taxare invers).

11 Această instanță a suspendat judecarea celor două cauze în așteptarea soluționării unor acțiuni introduse la Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională, Spania) de un grup de deputați și de guvernul spaniol cu privire la legea de instituire a IDMGAV. După respingerea acestor acțiuni de către Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională), Tribunal Superior de Justicia de Aragón (Curtea Superioară de Justiție din Aragon) a respins acțiunea introdusă de ANGED împotriva Decretului 1/2007 și a admis-o în parte pe cea îndreptată împotriva Ordinului din 12 mai 2006. ANGED a formulat atunci un recurs împotriva celor două hotărâri la Tribunal Supremo (Curtea Supremă, Spania).

12 ANGED sesizase de asemenea Comisia cu o plângere privind instituirea IDMGAV și pretinsul caracter de ajutor de stat al acesteia.

13 Prin scrisoarea din 28 noiembrie 2014, Comisia a informat autoritățile spaniole că, în urma unei evaluări preliminare a regimului IDMGAV, scutirea acordată centrelor comerciale mici, precum și anumitor centre specializate putea fi considerată un ajutor de stat incompatibil cu piața internă și că Regatul Spaniei trebuia să elimine sau să modifice acest impozit.

14 În acest context, Tribunal Supremo (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare, identice în cauzele C-236/16 și C-237/16:

„1) Articolele 49 și 54 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun existenței unui impozit regional perceput pentru daunele aduse mediului ca urmare a utilizării instalațiilor și a elementelor destinate activității și traficului din centrele comerciale care dispun de o mare suprafață de vânzare și de parcare destinat clienților acestora, cu condiția ca suprafața de vânzare către public să fie mai mare de 500 m², care se aplică indiferent dacă locul în care se află în realitate aceste centre comerciale este în afara sau în interiorul zonei urbane consolidate și care este impus în majoritatea cazurilor întreprinderilor din alte state membre, având în vedere că:

a) nu se aplică efectiv comercianților care dețin mai multe centre comerciale, indiferent de suprafața totală de vânzare către public, dacă suprafața individuală a acestor centre este de cel mult 500 m² și inclusiv dacă suprafața unuia sau a unora dintre acestea depășește limita respectivă, însă baza de impozitare nu depășește 2 000 m², dar se aplică efectiv comercianților care dețin un singur centru comercial a cărui suprafață de vânzare către public depășește limitele menționate și,

b) în plus, nu se aplică centrelor comerciale dedicate vânzării exclusive de mașini, vehicule, utilaje și piese pentru echipamente industriale, de materiale de construcții, articole sanitare, uși și ferestre [pentru] profesioniști, [de articole de mobilier] în centre individuale, tradiționale și specializate, de autovehicule [în săli de expoziție și în ateliere, și nici pepinierelor pentru grădinarit, nici stațiilor de benzină], indiferent de suprafața de vânzare către public a acestora?

2) Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că reprezintă un ajutor de stat interzis în temeiul acestei dispoziții scutirea de la plata IDMGAV a centrelor comerciale cu o suprafață de vânzare către public de cel mult 500 m² sau mai mare pentru acelea a căror bază de impozitare este de cel mult 2 000 m² și a centrelor comerciale dedicate vânzării exclusive de mașini, vehicule, utilaje și piese pentru echipamente industriale, de materiale de construcții, articole sanitare [și] de uși și ferestre [pentru profesioniști], [de articole de mobilier] în centre

individuale, tradi?ionale ?i specializate, de autovehicule, [în s?li de expozi?ie ?i în ateliere, dar ?i a pepinierelor pentru gr?din?rit, precum ?i a sta?iilor de benzin?]"

Cu privire la întreb?rile preliminare

Cu privire la prima întrebare

15 Prin intermediul primei întreb?ri, instan?a de trimitere solicit? în esen?? s? se stabileasc? dac? articolele 49 ?i 54 TFUE trebuie interpretate în sensul c? se opun unui impozit pe marile centre comerciale precum cel în discu?ie în litigiile principale.

16 Potrivit unei jurispruden?e constante, libertatea de stabilire urm?re?te s? garanteze beneficiul tratamentului na?ional în statul membru gazd? resortisan?ilor altor state membre ?i societ??ilor men?ionate la articolul 54 TFUE ?i interzice, în ceea ce prive?te societ??ile, orice discriminare întemeiat? pe locul sediului (a se vedea în special Hot?rârea din 12 decembrie 2006, *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, C?374/04, EU:C:2006:773, punctul 43, precum ?i Hot?rârea din 14 decembrie 2006, *Denkavit Internationaal ?i Denkavit France*, C?170/05, EU:C:2006:783, punctul 22).

17 Sunt interzise, în aceast? privin??, nu numai discrimin?rile evidente, întemeiate pe locul sediului societ??ilor, ci ?i orice forme disimulate de discriminare care, prin aplicarea altor criterii de diferen?iere, conduc în fapt la acela?i rezultat (Hot?rârea din 5 februarie 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C?385/12, EU:C:2014:47, punctul 30 ?i jurispruden?a citat?).

18 Pe de alt? parte, o prelevare obligatorie care prevede un criteriu de diferen?iere aparent obiectiv, dar care defavorizeaz?, în majoritatea cazurilor, ?inând seama de caracteristicile sale, societ??ile care au sediul în alte state membre ?i care se afl? într-o situa?ie comparabil? cu a celor care au sediul în statul membru de impunere, constituie o discriminare indirect? întemeiat? pe locul sediului societ??ilor interzis? prin articolele 49 ?i 54 TFUE (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 5 februarie 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C?385/12, EU:C:2014:47, punctele 37-41).

19 În cauzele principale, legisla?ia în discu?ie stabile?te un criteriu referitor la suprafa?a de vânzare a centrului care nu creeaz? nicio discriminare direct?.

20 Nici din elementele prezentate Cur?ii nu reiese c? acest criteriu defavorizeaz?, în majoritatea cazurilor, resortisan?i ai altor state membre sau societ??i care au sediul în alte state membre.

21 Astfel, o asemenea constatare nu rezult? din datele furnizate de ANGED în cadrul observa?iilor sale scrise, care vizeaz?, de altfel, în principal impozitul pe marile centre instituit de comunitatea autonom? Catalonia.

22 Instan?a de trimitere precizeaz?, în plus, c? îi lipsesc informa?ii „valabile” pentru a demonstra existen?a eventual? a unei discrimin?ri ascunse.

23 Având în vedere ceea ce preced?, trebuie s? se r?spund? la prima întrebare c? articolele 49 ?i 54 TFUE trebuie interpretate în sensul c? nu se opun unui impozit pe marile centre comerciale precum cel în discu?ie în litigiile principale.

Cu privire la a doua întrebare

24 Prin intermediul celei de a doua întreb?ri, instan?a de trimitere solicit? în esen?? s? se stabileasc? dac? constituie un ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, un

impozit precum cel în discuție în litigiile principale, aplicat marilor centre de distribuție în principal în funcție de suprafața lor de vânzare, în măsura în care sunt scutite de acest impozit centrele a căror suprafață de vânzare nu depășește 500 m², cele a căror suprafață de vânzare depășește acest prag, dar a căror bază de impozitare nu depășește 2 000 m² și cele a căror activitate este consacrată vânzării de mașini, de vehicule, de utilaje și de piese pentru echipamente industriale, de materiale de construcții, de articole sanitare și de uși și ferestre pentru profesioniști, de articole de mobilier în centre individuale, tradiționale și specializate și de autovehicule, precum și pepinierele pentru grădiniț și stațiile de benzină.

25 Pentru calificarea unei măsuri naționale drept „ajutor de stat”, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, este necesară îndeplinirea tuturor condițiilor următoare. În primul rând, trebuie să fie vorba despre o intervenție a statului sau prin intermediul resurselor de stat. În al doilea rând, această intervenție trebuie să fie susceptibilă să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre. În al treilea rând, aceasta trebuie să acorde un avantaj selectiv beneficiarului. În al patrulea rând, aceasta trebuie să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența (a se vedea în special Hotărârea din 21 decembrie 2016, *Comisia/World Duty Free Group SA și alții*, C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981, punctul 53).

26 În ceea ce privește condiția referitoare la selectivitatea avantajului, despre care s-au adus mai multe precizări în fața Curții, dintr-o jurisprudență constantă rezultă că aprecierea acestei condiții impune să se determine dacă, în cadrul unui anumit regim juridic, măsura națională în discuție este de natură să favorizeze „anumit[e] întreprinderi sau producer[ea] anumitor bunuri” față de altele care, în raport cu obiectivul urmărit de regimul respectiv, se găsesc într-o situație de fapt și de drept comparabilă și care sunt supuse astfel unui tratament diferențiat care poate în esență să fie calificat drept „discriminatoriu” (a se vedea în special Hotărârea din 21 decembrie 2016, *Comisia/World Duty Free Group SA și alții*, C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981, punctul 54, precum și jurisprudența citată).

27 În ceea ce privește în special măsurile naționale care conferă un avantaj fiscal, trebuie amintit că o măsură de această natură, care, deși nu presupune un transfer de resurse de stat, îi pune pe beneficiari într-o situație mai favorabilă decât a celorlalți contribuabili, este susceptibilă să confere beneficiarilor un avantaj selectiv și constituie, prin urmare, un ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE. În schimb, nu constituie un astfel de ajutor în sensul acestei dispoziții un avantaj fiscal care rezultă dintr-o măsură generală aplicabilă fără distincție tuturor operatorilor economici (Hotărârea din 21 decembrie 2016, *Comisia/World Duty Free Group SA și alții*, C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981, punctul 56).

28 În această privință, calificarea unei măsuri fiscale naționale drept „selectivă” presupune, într-o primă etapă, să se identifice regimul fiscal comun sau „normal” aplicabil în statul membru în cauză și, într-o a doua etapă, să se demonstreze că măsura fiscală examinată derogă de la acesta, în măsura în care introduce diferențieri între operatori care se găsesc, în raport cu obiectivul urmărit de acest regim comun, într-o situație de drept și de fapt comparabilă (a se vedea în special Hotărârea din 21 decembrie 2016, *Comisia/World Duty Free Group SA și alții*, C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981, punctul 57, precum și jurisprudența citată).

29 De asemenea, trebuie amintit că cadrul juridic de referință în vederea aprecierii selectivității unei măsuri nu trebuie să fie determinat în mod obligatoriu în limitele teritoriului statului membru în cauză, ci poate fi cel al teritoriului în cadrul căruia o autoritate regională sau locală își exercită competența de care dispune în temeiul Constituției sau al legii. Aceasta este situația atunci când entitatea respectivă dispune de un statut de drept și de fapt care îi conferă suficientă autonomie în raport cu guvernul central al unui stat membru pentru ca, prin măsurile pe care le adoptă, această entitate, iar nu guvernul central, să fie cea care joacă un rol esențial în

conturarea mediului politic și economic în care își desfășoară activitatea întreprinderile [a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2008, *Union General de Trabajadores de La Rioja (UGT-Rioja)* și alții, C-428/06-C-434/06, EU:C:2008:488, punctele 47-50, precum și jurisprudența citată].

30 Cu toate acestea, nu constituie un ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, o măsură care introduce o diferențiere între întreprinderi care se află, în raport cu obiectivul urmărit de regimul juridic în cauză, într-o situație de drept și de fapt comparabilă și care, prin urmare, este *a priori* selectivă, atunci când statul membru în cauză reușește să demonstreze că această diferențiere se justifică, întrucât rezultat din natura sau din economia sistemului din care aceasta face parte (Hotărârea din 21 decembrie 2016, *Comisia/World Duty Free Group SA* și alții, C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981, punctul 58 și jurisprudența citată).

31 O măsură care constituie o excepție de la aplicarea sistemului fiscal general se poate justifica prin natura și prin economia generală a sistemului fiscal dacă statul membru în cauză poate demonstra că această măsură rezultă direct din principiile fondatoare sau directoare ale sistemului său fiscal. În această privință, trebuie stabilită o distincție între obiectivele atribuite unui regim fiscal special și care îi sunt exterioare și, pe de altă parte, mecanismele inerente sistemului fiscal însuși care sunt necesare pentru realizarea acestor obiective (Hotărârea din 6 septembrie 2006, *Portugalia/Comisia*, C-88/03, EU:C:2006:511, punctul 81).

32 De asemenea, trebuie amintit că, deși, pentru a demonstra selectivitatea unei măsuri fiscale, nu este întotdeauna necesar ca aceasta să aibă un caracter derogatoriu de la un regim fiscal considerat comun, împrejurarea că ea prezintă un asemenea caracter este perfect relevantă în acest sens atunci când decurge de aici că două categorii de operatori se disting și fac *a priori* obiectul unui tratament diferențiat, și anume cei care intră sub incidența măsurii derogatorii și cei care continuă să intre sub incidența regimului fiscal comun, chiar dacă aceste două categorii se află în situații comparabile în raport cu obiectivul urmărit de regimul menționat (Hotărârea din 21 decembrie 2016, *Comisia/World Duty Free Group SA* și alții, C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981, punctul 77).

33 În ceea ce privește legislația în discuție în litigiile principale, trebuie, mai întâi, să se arate că nu s-a contestat în fața Curții că cadrul de referință teritorial ar trebui să fie cel al comunității autonome Aragon.

34 Deși criteriul referitor la suprafața de vânzare nu se prezintă ca fiind derogatoriu în mod formal de la un cadru juridic de referință determinat, acesta are totuși ca efect excluderea centrelor comerciale cu o suprafață de vânzare inferioară pragului stabilit din domeniul de aplicare al acestui impozit. Astfel, IDMGAV nu poate fi distins de un impozit regional la care sunt supuse centrele comerciale a căror suprafață de vânzare depășește un anumit prag.

35 Or, articolul 107 alineatul (1) TFUE definește intervențiile statului în funcție de efectele lor, independent de tehnicile utilizate (Hotărârea din 22 decembrie 2008, *British Aggregates/Comisia*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, punctul 89).

36 Prin urmare, nu se poate exclude *a priori* ca un astfel de criteriu să permită favorizarea, în practică, a „anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri”, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.

37 În acest context, trebuie, așadar, să se determine dacă centrele comerciale care sunt astfel excluse din domeniul de aplicare al acestui impozit se află sau nu se află într-o situație comparabilă cu cea a centrelor incluse în acest domeniu de aplicare.

38 În cadrul acestei analize, trebuie să se țină seama de faptul că, în lipsa unei reglementări a Uniunii în materie, este de competența fiscală a statelor membre sau a entităților infrastatale care dispun de o autonomie fiscală desemnarea bazelor de impozitare și repartizarea sarcinii fiscale în funcție de diferiți factori de producție și de diferitele sectoare economice (Hotărârea din 15 noiembrie 2011, Comisia vs Spania/Government of Gibraltar vs Regatul Unit, C-106/09 P și C-107/09 P, EU:C:2011:732, punctul 97).

39 Aadar, după cum amintește Comisia la punctul 156 din comunicarea sa privind noțiunea de ajutor de stat astfel cum este menționat la articolul 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO 2016, C 262, p. 1), „statele membre sunt libere să decidă asupra politicii economice pe care o consideră cea mai adecvată și, în special, să distribuie sarcina fiscală după cum consideră de cuviință, între diferiți factori de producție[,] [...] în conformitate cu legislația Uniunii”.

40 În ceea ce privește impozitul în discuție în litigiile principale, din indicațiile oferite de instanța de trimitere reiese că acesta are drept obiectiv să contribuie la protecția mediului și la amenajarea teritoriului. Astfel, ar fi vorba despre corectarea și despre compensarea consecințelor activității acestor mari centre comerciale asupra mediului și a teritoriului pe teritoriul în cauză, care rezultă în special din fluxurile de trafic generate prin determinarea acestora să contribuie la finanțarea unor planuri de acțiune pentru mediu și la îmbunătățirea infrastructurilor.

41 În această privință, nu se poate contesta că impactul asupra mediului al centrelor comerciale depinde în mare măsură de dimensiunea lor. Astfel, cu cât suprafața lor de vânzare este mai mare, cu atât este mai mare afluența publicului, ceea ce se traduce prin daune aduse mediului. Rezultă din aceasta că un criteriu întemeiat pe pragul suprafeței precum cel reținut de legislația națională în discuție în litigiile principale, pentru a distinge între întreprinderi după cum impactul lor este mai mult sau mai puțin puternic, este în concordanță cu obiectivele urmărite.

42 Este de asemenea evident că implantarea unor astfel de centre presupune o miză specială în ceea ce privește politica de amenajare a teritoriului, indiferent de localizarea lor (a se vedea prin analogie Hotărârea din 24 martie 2011, Comisia/Spania, C-400/08, EU:C:2011:172, punctul 80).

43 În ceea ce privește determinarea nivelului pragului și a modalităților de calcul al bazei de impozitare, aceasta ține de marja de apreciere a legiuitorului național și se întemeiază, în plus, pe aprecieri tehnice și complexe pentru care Curtea nu poate aplica decât un control juridic limitat.

44 Trebuie să se adauge că împrejurarea că legislația în discuție în litigiile principale nu prevede necesitatea, în vederea calculării impozitului, de a aduna suprafețele centrelor comerciale care ar fi deținute de același proprietar, nu pare incompatibilă cu obiectivele urmărite de legiuitorul național.

45 În aceste condiții, un criteriu privind supunerea la plata impozitului întemeiat pe suprafața de vânzare a întreprinderii precum cel în discuție în litigiile principale conduce la distingerea unor categorii de centre care nu se află într-o situație comparabilă în raport cu aceste obiective.

46 Prin urmare, scutirea fiscală de care beneficiază centrele comerciale situate pe teritoriul comunității autonome Aragon a căror suprafață de vânzare este mai mică de 500 m² și cele a căror suprafață de vânzare depășește acest prag, dar a căror bază de impozitare nu depășește 2 000 m², nu poate fi considerată ca acordând un avantaj selectiv acestor centre și, prin urmare, nu poate constitui un ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.

47 Instanța de trimitere ridică de asemenea problema celorlalte caracteristici ale impozitului în discuție în litigiile principale. Aceasta solicită să se stabilească dacă scutirea totală acordată centrelor care își desfășoară activitatea în sectorul vânzării de mașini, de vehicule, de utilaje și de piese pentru echipamente industriale, de materiale de construcții, de articole sanitare și de uși și de ferestre pentru profesioniști, de articole de mobilier în centre individuale, tradiționale și specializate și de autovehicule, precum și pepinierelor pentru grădini și stațiilor de benzină constituie un avantaj în favoarea acestora.

48 Trebuie să se arate că această măsură prezintă un caracter derogatoriu în raport cu cadrul de referință constituit de această impozitare specială.

49 Comunitatea autonomă Aragon susține, în observațiile sale scrise, că activitățile centrelor comerciale în cauză, deși au nevoie de mari suprafețe de vânzare, cauzează mai puține daune mediului și amenajării teritoriului decât activitățile centrelor care fac obiectul impozitării în cauză.

50 Un astfel de element poate fi de natură să justifice distincția reținută de legislația contestată în litigiile principale care nu ar duce, așadar, la atribuirea unui avantaj selectiv în favoarea centrelor comerciale respective. Îi revine, însă, instanței de trimitere sarcina să verifice dacă aceasta este în mod real situată în cauzele pendinte în fața sa.

51 Având în vedere cele ce preced, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că nu constituie un ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, un impozit precum cel în discuție în litigiile principale, aplicat marilor centre de distribuție în principal în funcție de suprafața lor de vânzare, în măsura în care sunt scutite de acest impozit acele centre a căror suprafață de vânzare nu depășește 500 m² și cele a căror suprafață de vânzare depășește acest prag, dar a căror bază de impozitare nu depășește 2 000 m². Un astfel de impozit nu constituie nici un ajutor de stat, în sensul acestei dispoziții, în măsura în care sunt scutite de acest impozit centrele care își desfășoară activitatea în sectorul vânzării de mașini, de vehicule, de utilaje și de piese pentru echipamente industriale, de materiale de construcții, de articole sanitare și de uși și de ferestre pentru profesioniști, de articole de mobilier în centre individuale tradiționale și specializate și de autovehicule, precum și pepinierele pentru grădini și stațiile de benzină, din moment ce aceste centre nu cauzează daune mediului și amenajării teritoriului la fel de mari ca celelalte, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

52 Întrucât, în privința părților din litigiile principale, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

1) **Articolele 49 și 54 TFUE trebuie interpretate în sensul că nu se opun unui impozit pe marile centre comerciale precum cel în discuție în litigiile principale.**

2) **Nu constituie un ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE, un impozit precum cel în discuție în litigiile principale, aplicat marilor centre de distribuție în principal în funcție de suprafața lor de vânzare, în măsura în care sunt scutite de acest impozit acele centre a căror suprafață de vânzare nu depășește 500 m² și cele a căror suprafață de vânzare depășește acest prag, dar a căror bază de impozitare nu depășește 2 000 m². Un astfel de impozit nu constituie nici un ajutor de stat, în sensul acestei dispoziții, în măsura în care sunt scutite de acest impozit centrele care își desfășoară activitatea în sectorul vânzării de mașini, de vehicule, de utilaje și de piese pentru echipamente**

industriale, de materiale de construcții, de articole sanitare și de uși și de ferestre pentru profesioniști, de articole de mobilier în centre individuale tradiționale și specializate și de autovehicule, precum și pepinierele pentru grădiniț și stațiile de benzină, din moment ce aceste centre nu cauzează daune mediului și amenajării teritoriului la fel de mari ca celelalte, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.

Semnături

* Limba de procedură: spaniola.